

S. Ionescu

ANUL XXI (Serie nouă)
Trimestrul II - 2007 Nr. 52

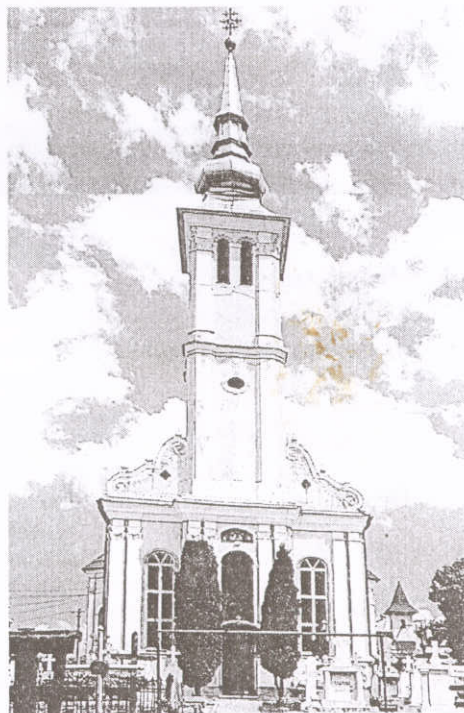
Plaiuri Săcelene

REVISTĂ EDITATĂ DE ASOCIAȚIA CULTURAL-SPORTIVĂ "IZVORUL" - SĂCELE,
ÎNFIINȚATĂ ÎN ANUL 1922 ȘI ÎNREGISTRATĂ LA JUDECĂTORIA BRAȘOV,
SUB NR. 15553, DIN 8.03.1994, cont nr. 4072996060012 B.R.D. FILIALA SĂCELE

V R E M

*să răscolim trecutul celor ce-au cutreerat pământul românesc
să infățișem prezentul văduvit de măreția trecutului
să despicăm drum nou prin vremuri Să celor de mâine și
să contribuim cu toată puterea noastră de muncă tinerească
la ridicarea acestor plaiuri mocănești*

VICTOR TUDORAN
Plaiuri Săcelene, 1934

BISERICA „SFINȚII ARHANGHELI” SATULUNG - SĂCELE
CONSTRUITĂ ÎNTRE ANII 1794-1799

Plaiuri Săcelene

APARE TRIMESTRIAL

MEMENTO

“ După ce o veți citi, păstrați revista în casa voastră. Oricând o veți găsi, vă va face plăcere, fiindcă vă reamintește oameni și locuri scumpe vouă și părinților voștri.”

Cuprins

Memoriam

UN MARE ZIDITOR DE BINE ȘI FRUMOS.....	3
FILE DIN TRECUTUL GLORIOS AL SĂCELELOR (II).....	7
LA PORȚILE AMINTIRILOR – “ULIȚA UNIRII” (II).....	8
130 DE ANI DE LA CUCERIREA INDEPENDENȚEI NAȚIONALE A ROMÂNIEI.....	10
PICTORUL MIȘU POPP ȘI OPERA SA ÎN SĂCELE	12
SĂ NU UITĂM.....	14
INDEPENDENȚA IN PRESA DE ALTA DATĂ.....	15
ISTORICUL BISERICII SF. ARHANGHELI SATULUNG-SĂCELE.....	15

Cultura

NICOLAE MUNTEANU - O RESURSA PENTRU DEZVOLTAREA COMUNITARA.....	17
ANII COPILĂRIEI.....	18
ASTRA LA LIPOVA.....	19

Opinii

INVATAMÂNTUL ROMÂNESC ȘI PROBLEMELE LUI.....	20
LA LICEUL “VICTOR JINGA” A FOST LANSATĂ CARTEA “ATACUL FEROMONILOR”.....	20
CINEVA ACOLO, SUS, LEGIUESTE	21

Actualitatea

DR. DUMITRU (TITU) D. PROCA.....	22
PĂRINTELE STOICESCU DE LA CERNATU.....	22
PROIECTARE ASISTATĂ DE CALCULATOR.....	24
ACTUALITATEA LA ASOCIAȚIA CULTURAL-SPORTIVĂ “IZVORUL”.....	25
PROFILURI SĂCELENE.....	25

Sport

FINAL DE SEZON FOTBALISTIC 2006 – 2007.....	26
---	----

UN MARE ZIDITOR DE BINE ȘI FRUMOS mocanul GHEORGHE I. MEDIAN (1886-1977)

Median – un nume de amplă rezonanță pe plaiurile noastre săcelene dar și pe îndepărtate tărâmuri, unde binecuvântata sămânță a mocanilor noștri a rodit cu spor, urmând vechi pilde de omenie, pricepere, hărnicie și dragoste de viață.

Este peste puterile mele, acum cel puțin, să umblu la obârșia neamului Medienilor și a numelui lor, atât de frumos sunător; ceea ce știu însă, cunoscându-i pe mulți dintre ei, este cumsecădenia ce leagă cu același fir de nobilă sorginte toate ramurile acestui falnic arbore, adânc înrădăcinat în cunoștiința multor generații, roditor de bine, de frumos, de neostoită sete a înnoirii și așezării în „rândul lumii” celei mai alese, chibzuite și dornice de zboruri înalte.

Ne vom opri în cele ce urmează asupra odiseei, căci despre așa ceva este vorba, uneia dintre cele mai viguroase ramuri a neamului Medienilor, cea a lui Gheorghe Ion Median, cinstind în acest fel memoria unor mocani săceleni, care prin întreaga lor ființă au fost purtătorii emblematici ai unei înțelegeri superioare și profunde a ceea ce numim adeseori atât de laconic – viață.

Condiția autenticului mocan săcelean a fost din toate timpurile dorința aprigă de mai bine, tentația înnoirii și prosperității, dar nu oricum și prin orice mijloace, ci într-o confruntare și luptă dreaptă cu viața, animat de ancestrala convingere că priceperea și munca făuresc minuni, dau viață pustiului, roadă pământului, strălucire neamului.

Porneau pe drumurile vieții mocanii de odinioară la vârsta încă nevinovatei copilării, deprinzând dragostea de strămoșeasca îndeletnicire a oieritului, legată de voluptatea trăirii abisale, între nesfârșirea întinderii pământului și a boltei cerești, în liniștea dumnezeiască a muntelui, mângâiată doar de susurul izvoarelor, cântul zburătoarelor sau zburdalniciilor cerului. Blândețea animalului atât de darnic cu stăpânul său, frumusețea mioarelor și mieilor, întregul ritual al înnoirii și creșterii turmei, îndestularea din casele păstorilor, seninătatea omului, înfrățit pe viață cu natura, îndemnau copiii și tinerii spre îndeletnicirea părinților, care, în ciuda inevitabilelor necazuri și potrivnicii, atrăgea ca un adevărat miraj al unei deveniri sigure și mult promițătoare.

Odiseea familiei lui Gheorghe I. Median nu este lipsită, la originile ei, de asemenea firești trăiri ce au prins rădăcini temeinice în sufletul copilului, care, după chibzuința

părinților, ar fi avut chemarea meșteșugului și dibăciei negoțului. Nu îmi este cunoscut temeiul judecății părinților, Ion și Ana Median (născută Crevelescu), când au luat o asemenea hotărâre, dar, după datina mocanilor, cei mai vârstnici dintre copiii de parte bărbătească își urmau în meșteșug părinții, iar cei mai mici, dacă erau, cum se spunea odinioară și „ciribonci” în ale școlii, își încercau norocul învățând arta de loc ușoară dar bănoasă a negustoriei la meșteri mari, tot săceleni de-ai noștri, ajunși acum să învățte afaceri frumoase pe la Ploiești, Brăila, Constanța, sau chiar în București.

Cum una din „capitalele” excelenței în ale negustoriei era, pentru mocanii săceleni, Brăila și unde, se vede treaba,

Gheorghe I Median
1886-1977

Ion Median avea o cunoștință sau vreo rubedenie prinsă în asemenea treburi, aceasta devine locul primului pas făcut de Gheorghe I. Median pe fabuloasa traiectorie a atât de interesantei și atât de pilduitoarei sale treceri prin viață. Avea doar 12 ani, iar ucenicia, în acele vremuri, era în așa fel concepută încât „stagiul” la coada măturii era de neevitat. Cu această umilință puiul de mocan nu s-a putut acomoda, drept care, după șase luni, nu știm dacă având învoirea părinților ori ba, pleacă la o rudă, Nicolae Fătu, ce-și avea turmele în sudul Basarabiei, la Baimaclia, în județul Cahul. Se vede treaba că Ion și Ana Median s-au împăcat cu gândul că feciorul lor a renunțat de dragul oilor la idealul preconizat de ei al

negustoriei, dar spiritul întreprinzător al lui Gheorghe, pe care ei puseseră temei când l-au trimis la Brăila, s-a dovedit mai târziu a fi o realitate ce își va spune cuvântul cu prisosință.

Aici i-a fost dat să prindă rădăcini și cheag, stăpânit de patima păstoritului, de îndeletnicirea în sine, dar și de gândul bun, abia înfiripat al încopirii cu răbdare, pricepere și migală a propriei sale turme, din mioarele și mânăzările câștigate drept simbrie în fiecare an de muncă.

Nu știm de câte ori și-or fi văzut Ion și Ana Median feciorul, în anii ce-au urmat desprinderii și zborului său din casa părintească, ce este însă în afara oricăror îndoieli este faptul că nu se poate să nu-i fi bucurat dârzenia și hotărârea copilandrului și apoi a flăcăului ce-și slujea cu credință și pricepere stăpânii, neamurile săcelene, familia lui Nicolae Fătu, dar care la vârsta crudă a abia mijitei adolescențe își sporea de la an la an turma, agonisind deopotrivă avut oieresc,